

25 september 1940. De familie Marquet is gevlucht naar Spanje. Het is zes uur in de morgen... We slapen onder het marmeren terras, achter de twee kelderramen die afgeschermd waren met zandzakjes... Plots een fel, wit licht... Enkele seconden later valt een vernielende brisantbom vóór de natuurstenen, massieve gevel die – zo getuigt Agnes – minstens één centimeter achteruit wordt gedrukt. Duitse officieren-artsen die ingekwartierd waren, snellen toe maar voor Luciens broer, Willy DEPRez (° Oostende 26-7-1908) kunnen ze niets doen; een hallucinant beeld van een zwaar verminkt lichaam. Ook zijn echtgenote, Blanche VERBIEST, is er erg aan toe; de halsslagader is doorgesneden...

In 1941 trekt het gezin Deprez weg uit de villa omdat niemand nog op de dijk mag blijven wonen. "Thamara" wordt tot aan de eerste verdieping dichtgemetseld. Begin '45 vinden ze, na de bevrijding, een leeggeplunderd herenhuis. Ze blijven er concierge tot 1 november 1948.

Met dank aan Mevr. Agnes DEPRez.

OPLEIDINGSSCHIP "STROOMBANK"

door **Robert OUVRY**

Zoals ieder waardig lid van onze Oostendse Heem- en Geschiedkundige Kring De Plate weet, was er een scheepsmodel van de ketch "Stroombank" te bewonderen in een van de glazen kasten van ons museum. Het pronkt zelfs in een hoekje van de te koop gestelde prentkaarten.

In het maandblad "Wandelaer – Sur l'Eau" van 1947, eveneens in de Plate berustende, komt er een foto voor van bewust zeilschip met als tekst : "Als er gesproken wordt van ons opleidingsschip denken de mensen aan de "Mercator", maar er was ook een opleidingsschip in Oostende, een gewezen loodsboot die zijn schoonste jaren gekend had voor de rede van Vlissingen".

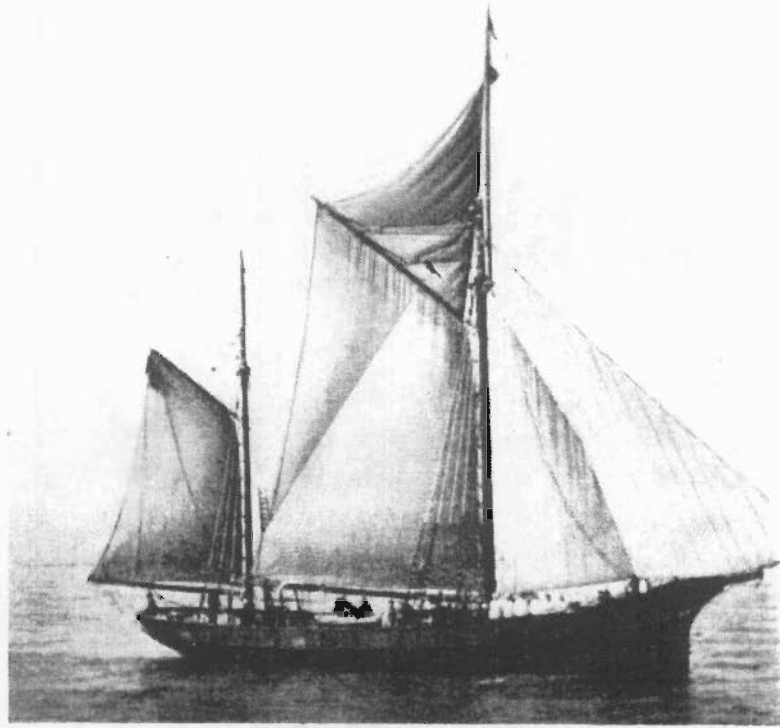
De moeilijkheid van dit vaartuig bestond in het feit dat er geen motor aan boord was en dus moest buiten gesleept worden door een afgedankt loodsboot, met een petroleummotor, of door een zeesloep met tien roeiers. In de jaren '37 en '38 heb ik aan boord van deze twee schepen verschillende taken moeten vervullen : de boot naar buiten roeien, de petroleummotor starten (wat een "stinkende" job was) en zeilen.

Het schip kwam gewoonlijk op zeil terug binnen maar moest het anker uitwerpen ter hoogte van de Tilbury boten vóór de RYCO. Wij moesten het schip dan terug slepen tot aan de zeevaartschool. Als je met de "Stroombank" moest meevaren lagen je handen open door het optuigen van schoten en andere "takelage".

Het was een bijzonder kloeke boot beslagen met koperen platen onder de waterlijn. Het schip werd achtergelaten, afgetakeld, in mei 1940 aan de kade van de zeevaartschool en later nooit meer terug gezien.

In de Rijksmarineschool was er maar één officier die met zulk gevaarte over zee kon : Pierre DE WISPELAERE. Hij was geboren in Brugge op 22 september 1903 en vaarde reeds als vijftienjarige dekschrobber met een viermast bark van de Cie. BORDES uit St. Malo om, rond Vuurland, een lading guano uit Chili op te laden.

In 1937 werd een select clubje, "De Kaap Hoornvaarders", gesticht in de "Tour Solidor" te St. Malo. Enkel diegenen, zonder onderscheid van graad of nationaliteit, die met een vrachtzeilschip de

Stroombank.

wateren rond de Kaap Hoorn hadden overwonnen, konden lid worden. Nutteloos te vermelden dat de overlevende leden van dit exentrieke genootschap thans op de vingers kunnen geteld worden.

Kapitein DE WISPELAERE was in 1980 "Grand Mât" of voorzitter van de Kaap Hoornvaarders en is dit, als laatste, gebleven tot aan zijn dood op 04 februari 1989 te Antwerpen.

Pierre DE WISPELAERE was voor ons uiteraard een boeiende lesgever en staaft zijn cursussen met voorbeelden uit alle hoeken van de wereld. Deze officier had ook het magnetisme als hobby en kon een kompasroos doen draaien zonder hem aan te raken en natuurlijk zonder invloed van metaal.

Hij woonde in de Kerkstraat te De Haan met zijn echtgenote, Marie COLLEBERT maar verbleef de twintig laatste jaren in Antwerpen.

De maquette van de "Stroombank" in het museum is zeer nauwkeurig. Alleen de latten, die in een cirkel rond de helm van het roer geklonken waren als voetsteun voor de roerganger, ontbreken.

Voor onze vrienden van het VVF kunnen wij nog melden dat Pierre DE WISPELAERE naaste familie was van de priester-dichters Hugo VERRIEST en Guido GEZELLE.